

ikke haft fat paa den Sag? Og hvor er den nu henne? Kan Regeringen løfte den? Hvor er Hær og Flaade, Universitetet og Kirken, de Institutioner, der kræve de største Kræfter, og som vi kun have saa svage Kræfter til at løfte? Hvad bliver der af dem? Er Grunden til, at der ikke sker noget, den, at vi ni have skilt os ud? Nej, De kan søge Skylden andet Steds. Vore Bestræbelser ere gaaede ud paa at faa et godt Resultat ud af Skattesagen og de andre Sager.

Jeg skal slutte denne Tale, der maa ske er bleven alt for vidtløftig, med at vende tilbage til Skattesagen og sige, at Spørgsmaalet er ikke, hvad der bliver lagt til Grund i Udvalget, men hvad der kommer ud af Udvalget. Og kommer der frem deraf et Forslag, hvilende paa Regeringens Forslag, er Skattesagen slaaet ihjel. Kommer der derimod et Forslag, hvilende paa Kommissionens Forslag, naturligvis med de nødvendige Forandringer, har jeg Haab om, at det vil kunne gennemføres. Men jeg tvivler om, at dette Haab bliver opfyldt i denne Samling.

Estrup: Det lyder jo noget ængstende, naar man hører den sidst ærede Taler udtale, at naar Sagen kommer frem fra det Udvalg, der er nedsat, i en Form, som han ikke ynder, er Sagen dermed falden. For at kunne sige dette, maa man efter min Mening have et langt mere indgaaende Kendskab til det andet Ting end den, man i Almindelighed kan have, efter hvad der er kommet offentlig frem. Men det ærede Medlem indrømmede jo ogsaa, at han havde allerede i længere Tid staaet i en mere intim Forhandlingsforbindelse med den Side af Rigsdagen, og at han i alt Fald subjektivt kan have en bestemt Mening om, hvad der kan gennemføres og hvad ikke, end vi andre. Indtil videre antager jeg dog, at det maa være den almindelige Mening her i Tinget, at man ikke skal skjule, hvad der er ens oprigtige Mening om en Sag efter en Formodning om, at det ikke maatte behage det andet Ting. Er der Uenighed mellem Tingene i Sager af Betydning, hvor man ønsker at komme til et Resultat, maa de to Ting komme til Forhandling med hinanden, og da ender det som Regel i et Fællesudvalg. Men paa Forhaand at erklære, at en Sag er uigennemførlig, naar det ene Ting vælger et andet Grundlag end det andet, forekommer mig at være noget, der hidtil ikke er hørt i denne Sal, i alt Fald kun udtalt af den yderste Modsætning af Fler-

tallet her. Erfaringen og Tiden vil jo vise, om det ærede Medlem har Ret. Jeg paastaar, at han ikke har Ret til her at fremkomme med dette som uimodsigelig Sandhed, med mindre han har langt mere, end vi have, til at støtte sin subjektive Mening paa.

Jeg havde egentlig ikke tænkt at tage Ordet her, førend der fra anden Side fremkom noget positivt til Forsvar for disse Forslag. Jeg havde ventet, at det skulde komme, men hidtil har man ikke hørt andet til Forsvar for Forslagene, end at alt andet var uigennemførligt. Det er omtrent det hele. Endog det ærede Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) erkendte, at der var store Mangler ved det foreliggende Forslag, men at det dog burde gennemføres. Det var det nemmeste og letteste at gennemføre det i den foreliggende Form, fremfor at prøve andre Veje. Det forekommer mig at være ret besynderligt, at det er det eneste Argument for Forslaget, at alt andet er uigennemførligt. Skal det være det afgørende for Landstinget, forekommer det mig rigtignok at være en stor Fejl ved vor Grundlov, at den har indført Tokammerssystemet; man kunde da nøjes med gennem en Afdeling at faa en Meningstilkendegivelse. Meningen maa dog absolut være den, at hver af Rigsdagens Afdelinger har Lov til at have sin Mening om en Sag. Er der Uenighed, saa kommer der ikke noget ud deraf, eller ogsaa maa man søge gennem fortsatte Forhandlinger at naa et Resultat.

Naar det nu saa overordentlig stærkt bebrejdes Regeringen, at den er fremkommen med noget nyt, den maatte jo vide, at det ikke vilde føre til noget, forekommer det mig, at de Herrer maa have overhørt, hvad jeg ikke har overhørt, nemlig nogle Citater af, hvad der er gjort gældende i det andet Ting, ved Nedsættelse af den parlamentariske Kommission. Det hedder i disse Citater udtrykkeligt at, da det hidtidige Grundlag ikke havde ført til noget Resultat, maatte man prøve paa noget nyt. Det forekommer mig altsaa, at Bebrejdelsen mod Regeringen, for at den har villet forsøge, om et Resultat kunde naas ad ny Veje, er fuldstændig uberettiget. Jeg for mit Vedkommende ønsker, lige som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, at man en Gang maa komme til et Resultat, men vel at mærke kun, naar det er et godt Resultat. Hvad er det, man bebrejder os? Man bebrejder os, at vi ikke ville løse disse paatrængende nødvendige Opgaver, paatrængende nød-